

Gimnazija Novo mesto

delo revduc
cuti lepliv
se daji i

upliv
zacinajo
schodi,
vidrusi
Bleiwes
e dot
vzpodbud
st varze.

ni bilo
rezultator
metje.

revolucije
m pozig
mesec

vastopi ce
kurvaazi
evducija
da done

nam om
ovrej vic
e pomivil

est vej

Gimnazijci
in spolnost

vse moje
ljubezni

intervju
Andreja Kramar

maj 1998, številka 2

kazalo

pogovor z andrejo kramar	4
amerika in katarina simonič	6
poezija (stare jugoslovanske)	8
vse moje ljubezni (o tem zakaj transvestiti ne veljajo)	10
vaje iz kulture (...z rešitvami...)	13
Rogla '98 (nabirali smo trobentice)	14
gimnazijci in šport	15

1116756

D2010/1451

Čeprav sem upala, da bo ta številka Stezic "slovesno in triumfalno izšla v naši novi gimnaziji, se lahko tako kot vi, samo obrišem, pod nosom. Še enkrat! Katerič že? Zdi se, da novomeški gimnazijci sploh ne delamo več ničesar drugega, kot se brišemo pod nosom. Ampak najbrž se strinjate z mano, da eno zabavo pač moramo imeti, glede na splošno znano dejstvo, da smo prikrajšani za večino drugega, sa ne bi ponavljala, kako se ne moremo psihološko izraziti v skladu z zanimanji in svojimi hobiji, ker se ponoči, ko mi najdemo čas zase nič ne dogaja.

Izgovorov, zakaj tudi tokrat *ne* ("Kot stara devica, vsakič samo ne", bi rekel prof. Sladoljev) *morejo* upoštevati rokov, ki si jih sami določajo in jih potem poljubno predstavljajo, se sploh več ne spomnim, saj niso samo neutemeljeni, ampak kar lepo iz trte zviti, v upanju, da bo populacija neumnih in naivnih gimnazijcev še enkrat (zadnjič?! - pa ja!) nasedla.

Smo namreč res zelo zanimive osebnosti. Kot bodoči intelektualci in obvladovalci dolensjske scene, kot nam pogosto laskajo, nismo pokazali nobenih pretiranih intelektualnih lastnosti in še manj kakega znanja obvladovanja. Nekaj osebkov se sicer pritožuje, še nadaljnih nekaj godrnja, ostali pa hodijo v šolo in to je tudi vse, kar počnejo. Ne morem si kaj, ampak na misel mi pride Prešeren: "Žive naj vsi narodi (gimnazijci?!), ki hrepene dočakat dan (ko bo zgrajena gimnazija?)..."

Vsaj živimo še, kar smo hoteli pokazati s protestnim shodom, pa je še ta padel v vodo. Mediji (cenjeni novinarji in drugi osebki podobne vrste) so nam namreč prijazno in z vsemi častmi odklonili podporo, ker smo se namreč po njihovem "nepriistranskem mnenju" tega spomnili prepozno. Kako ironično, da že od začetka tega šolskega leta od ministrstva poslušamo, da bi bili kakršni koli tovrstni ukrepi kontraproduktivni in sploh slabi za nas (seveda nihče ne pove zakaj) in uganite kaj so nam rekli mediji: "Da bi bili ukrepi takrat smiselni, sedaj pa so kontraproduktivni." Predlagam, da to nadvse estetsko slovensko besedo izberemo za gimnazijsko besedo leta.

Edini nasvet, ki vam ga po vsem tem sploh lahko še dam, dragi moji, je da si zagotovite zalogo svežih robecev za brisanje pod nosom, saj boljši časi še čakajo na nas. Ampak ne izgubimo vsega upanja, saj kdo čaka, menda enkrat dočaka.

16 novomeški gimnazijci
in spolnost
(...o ptičkih in čebelicah)

19 delavnica mladi
manager
(kako stopiti iz povprečja in
postati nekdo)

20 projekt svet voda
(.oO blup)

22 in on je le gledal...

23 afrikaans po
slovensko
(ugrabili so me nezemljani)

24 o gimnaziji, stezicah in
življenju in zakaj ne
(0111011101101111011011010110000101101110)

Glavna in odgovorna urednica:
Maja Potočnik

Te(hni)čni urednik:
Matevž Harlander

Naslovnica:
Blaž Kovačič

Oblikovna zasnova revije:
Igor Ajdišek

**Oblikovanje strani in
računalniške grafike**
Tomaž Ferbežar
Matevž Harlander
Martin Glavač

Mentorica:
Renata Čampelj Jurečič, prof.

Priprava za tisk:
Tadej Turk

Tisk:
Jangraf, Jani Slapnik s.p.
Novo mesto

Naklada:
400 izvodov

e-pošta:
stezice@s-gim.nm.edus.si
WWW:

<http://stezice.s-gim.nm.edus.si>

Na podlagi mnenja ministrstva za kulturo
Republike Slovenije št. 415.353/95 z dne
20.04.1995, so Stezice uvrščene med
proizvode, od katerih se na osnovi 13. točke
tarifne št. 3 tarife davka od prometa
proizvodov plačuje davek po stopnji 5%.

Nenaročenih rokopisov ne vračamo.

Gimnazija Novo mesto, maj 1998

Pogovor z Andrejo Kramar

Andreja Kramar, po horoskopu dvojček, drugo leto uči na gimnaziji. Ko smo jo na hodniku vprašale, če bi bila pripravljena odgovoriti na nekaj vprašanj za Stezice, je presenečeno rekla: "Pa zakaj ravno jaz?"

Pred intervjujem, preden smo jo sploh kaj vprašale, je na svoji 'bibliji': Legišin matematični učbenik prisegla, da bo govorila 'resnico, samo resnico in nič drugega kot resnico'. Povedala nam je tudi, da ji tale učbenik sicer ni najbolj všeč, da je tudi z njenega stališča bolj zanimiv npr. Križanič.

***Ste že imeli intervju, še posebej s tako pomembnimi novinarkami, kot smo me?**

Ne, še nikoli. Zdaj je vas doletela čast, da ste prve.

***V vaši govorici je zaznaven nekakšen naglas. Od kod ste?**

Iz Celja, potem sem študirala v Ljubljani, človeka pa zanese okrog.

***In kako ste pristali tukaj?**

Kako sem pristala tukaj? [nasmeh] Saj najbrž veste. Se ne ve? Se ve?

***Se ve. So bile kakšne besede, ki se jih je bilo težje privaditi oz. odvaditi?**

Jaz mislim, da o tem sploh ne razmišljam, pa tudi pazim ne preveč. Tako, da včasih kaj rečem, potem pa slišim, da je malo čudno. Ali pa včasih hočem kaj povedati malo po štajersko malo po dolensko in potem vse skupaj izzveni čudno. Tega se bom poskusila v prihodnje odvaditi.

***Ste imeli kakšne običaje, ki so bili drugačni kot tukaj?**

Običaji? Ne, to pa ne.

***Ste živeli v mestu?**

Ja, v mestu. Zato mi je sedaj v redu, ker sem na robu mesta in imam iz kuhinje pogled na travnik in mi je zelo všeč.

***Ste imeli kakšne ljubljence?**

Sem: psa, ribice, mačke in enega zajca.

***Kaj pa sedaj?**

Sedaj pa ne, ker živim v bloku. Mogoče kakšne ribice, psa pa na žalost ne, ker bi verjetno trpel.

***Potem so vam ribice najljubše?**

Niti ne, imam rajši pse.

***Kakšne pasme?**

Velike pse. Všeč sta mi doga in kraški ovčar.

***Kakšna je oz. je bila vaša največja (življenjska) želja?**

V vaših letih mi je bila nekakšna skrita želja, da bi končala študij. Tiste prave skrite želje pa ne bom tukaj povedala. Sicer pa nekakšne življenjske želje še nimam, imam še čas.

***Ker se ukvarjate z matematiko, imate očitno bolj razvito levo možgansko hemisfero? Ali je desna pri tem zapostavljena?**

Ne, se mi zdi, da sploh ne. Jaz sem bila prej drugačna, bolj sem se nagibala k slikarstvu, glasbi in podobnim. Nobenega instrumenta sicer ne igram, planirala pa sem študirati slikarstvo. Šele v srednji šoli sem se premislila, ne premislila, odkrila sem, da mi matematika bolj leži.

***Glede na to, da učite na šoli, ali to kaj vpliva na življenje doma? Mogoče sanjate o učencih?**

Ne, to ne. Ampak dogaja se mi, da včasih sanjam o stvareh, ki so se meni dogajale v srednji šoli. Včasih se zbu-

dim in se mi zdi: "Oj, danes bom pa nemščino vprašana!" O vas pa ne, zaenkrat, če bodo pa kakšni problemi...

***Zakaj pa nemščina? Ali ste imeli težave?**

Ne. Ampak tega se najbolj spomnim. Za nemščino sem se morala najbolj potruditi, vse ostalo je šlo bolj z levo roko.

***Kaj je bilo pa pri matematiki najtežje?**

Hm, faktorizacija - snov 3. letnika. To je kopica formul, ki so sicer zelo logične, ampak če jih nekaj časa ne uporabljaš, kar izginejo z glave.

***Kakšni pa so vaši odnosi z dijaki?**

To boste pa raje njih vprašali, boste dobili bolj pošten odgovor. Sicer pa imam zelo dober občutek. Kdaj pade tudi kakšna beseda ali pa je treba koga malo.... Tudi z vašim razredom sem že morala enkrat. Na splošno pa ne, jaz se kar dobro počutim in upam, da se tudi dijaki približno tako.

***Kako si zvečer pomagata, da zaspite? Kako preračunavate ovce - množite, potencirate?**

Ne, to mi pa ni treba. Spim pa res dobro.

***Ali imate kaj treme, ko nastopate pred razredom?**

Na začetku sem jo seveda imela, ko sem prišla prvič pred tablo, ker je to navsezadnje le javni nastop. Potem pa začneš razmišljati, da ni bistvo v nastopu, temveč v tem, kaj poveš, in pozabiš na to.

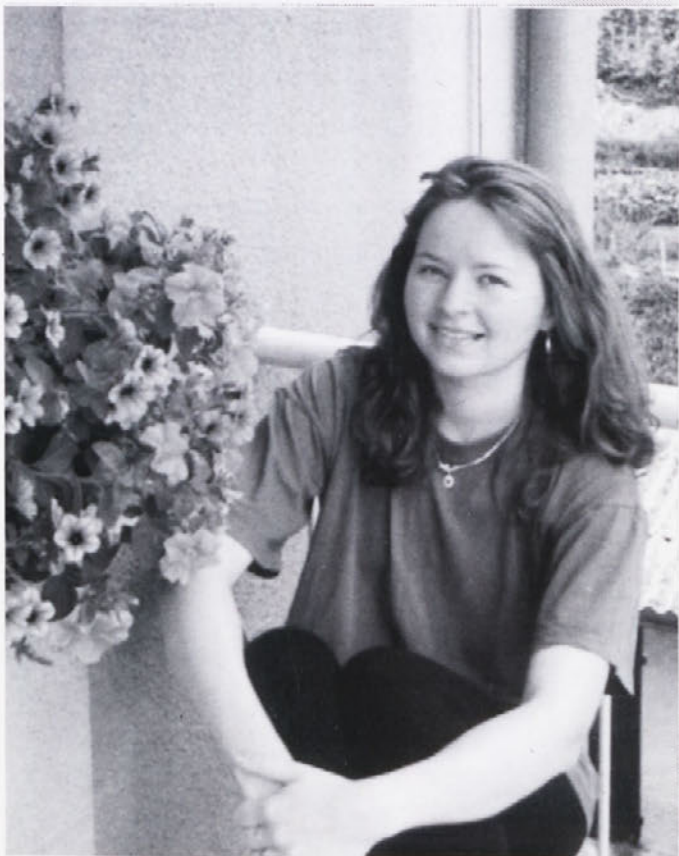
***Se vam je že kdaj resnično zataknilo?**

Oh ja, se mi je. Sedaj se ne bom spomnila, ampak včasih pride kakšna bolj ponesrečena ura. Na srečo je to

bolj redko.

***Ste zgled mnogim dijakinjam, ko ohranjate tako vitko linijo. Kako vam uspeva?**

To bo najbrž dednost, čeprav nisem tako vitka kot izgledam. Moram pa

priznati, da nič ne pazim. Zaenkrat vse jem in tudi diet nimam. Tako pač je, eni so bolj suhi, drugi ne. Kakor nam je narava podarila.

***Ali kdaj s kom za kakšno stvar stavite?**

Ja, to pa zelo rada.

***Kaj je bila do sedaj vaša najhujša kazen, ki ste jo morali narediti po izgubljeni stavi?**

Po moje tega še nisem doživela, ampak se bom pa slej ko prej kam zapletla. Mislim, da običajno kar zmagujem, imam to srečo.

***Koliko časa pa to že počnete - že iz mladosti?**

Niti ne tako strastno, ampak vsake toliko časa se pa kar zapletem v kako stavo. Zdi se mi, da kar prehitro kaj

rečem.

***Verjetno je vaše zasebno življenje malo oteženo, npr. če greste ven in tam srečate svoje dijake. Vam je neprijetno?**

Po mojem je njim bolj neprijetno, ker se morajo soočiti z mano in me pozdraviti.

In se kdo kdaj kar stran obrne, ampak to kar nekako razumem. Jaz pa... če bi šla v disko in je tam pol mojih dijakov. Potem bi bilo malo drugače. Saj ne, da se izogibam, ampak... No, ne morem reči, da mi je neprijetno, ker ni res.

***Zahajate dosti ven?**

Zadnje čase bolj malo, ker je pouk pač popoldne. Ob petkih pa grem v kino ali kaj

podobnega. Ne zahajam dosti ven, včasih sem več.

***Kakšno glasbo poslušate?**

Ne vem, sedaj nimam kaj posebej izbrane zvrsti glasbe. Sicer pa si lahko danes izbereš, pač greš na stari rock ali kaj takega.

***Kakšno je vaše mnenje o današnji mladini?**

Kar pozitivno. Starejši pravijo, kakšni ste, ampak jaz pravim, da smo bili vsi taki. Sicer ima vsak čas kakšne posebnosti. V moji mladosti, ki tudi ni tako daleč nazaj, se mi zdi, da ni bilo toliko drog. Ni jih bilo toliko na voljo, da bi sploh razmišljali o tem. Vi, pa mislim, da ste kar izpostavljeni.

Drugače pa mislim, da ste normalni ljudje, kot smo bili mi, naše babice in

kakršni bodo čez 50 let.

***Kakšno je vaše mnenje o današnjih fantih?**

Mislim, da se sedaj malo bolj 'štímajo'. Moški so moški, niso se kaj bistveno spremenili.

***Ste kdaj uganjali kakšne norčije?**

Norčije? Se mi zdi, da nič posebnega. Nič takega, kar bi bilo za bralce zanimivo. Ne vem, res ne. Ali pa se zdaj ne spomnim.

***Ste se kdaj namaškarali?**

Ja, vsako leto, ker so v šoli vedno rekli, da bo tisti, ki ni namaškarar, vprašan. Ponavadi s prijateljico hodiva naokrog. Letos in lani pa se nisem namaškarala.

***Kakšen praznik se vam zdi valentinovo?**

Zelo skomercializiran, nenaraven, uvožen, ni slovenski in mislim, da ga Slovenci ne znamo prilagoditi.

***Ali ga praznujete?**

Ne, sploh ne. Mislim, da je vsak dan praznik.

***Najlepša hvala.**

Amerika in Katarina Simonič

Katarina, dijakinja naše Gimnazije, je preživela pol leta v Ameriki, od koder se je vrnila 19. januarja. Po programu mednarodne izmenjave dijakov, ki renično obvladajo angleščino, je dobila štipendijo in tako uresničila to svojo veliko željo. Z mano se je pogovarjala o Ameriki in življenjskih izkušnjah, ki jih je tam dobila.

M: Kje natanko si živela?

K: V Fort Collinsu, država Colorado. To mesto je približno 100 km oddaljeno od coloradskega glavnega mesta, Denverja.

M: Kako si se sploh počutila, ko si izvedela, da boš odšla tja?

K: Ko sem v prvem letniku izvedela za to možnost, sem bila globoko v sebi prepričana, da se to lahko zgodi meni. Ko pa sem se prijavila, sem morala poleg priporočila profesorice za angleščino in eseja delati še testiranje in intervju. Ker so zamujali z odgovorom, sem se že sprijaznila, da ne bo nič in potem sem dobila kuverto...

M: Koliko veselja lahko naredi ena kuverta...

K: Bila je takšna, velika in težka in takoj sem vedela, kaj pomeni. Bila sem v velikem šoku.

M: Sedaj, ko si doma, na kaj najprej pomisliš ob besedi Amerika?

K: Dobim vizualno podobo mesta, kjer sem živela. Krute bele gore na eni strani in rdeče skale ter ožgane trave na drugi.

M: Se življenje tam močno razlikuje od našega?

K: Standard je veliko višji, vsi živijo v hišah, otroci od 16. leta naprej vozijo avto in jim ni problem prevoziti cele Amerike (3000 kilometrov) kar tako. Zelo so vpludni in ne poznajo grdih besed, ki jih iz angleščine pobiramo mi. Zelo cenijo moralne vrednote, mladina na primer ne kadi. Če pa te zalotijo v bližini šolskih prostorov, takoj sledi kazen in sploh kadilci veljajo za slabe in divje mladostnike. Kot vidiš, sem živela v eni zelo zdravih skupnosti.

M: Ali se realna Amerika zelo razlikuje od filmske?

K: Ja, na primer pravih kavbojev skoraj ni več; tu in tam najdeš kakšen res velik ranč, kjer je na ganjanje črede na kupnija, kar pa je bolj izjema. Velikokrat pa si Američani na primer rečejo I LOVE YOU, se poljubljajo za lahko noč, točno tako, kot vidiš v filmih. Tudi življenje na univerzah je včasih pokazano v filmih; nekateri študentje živijo v bratovščini ali deklščini v lepih hiškah na robu študentskih kampusov. Tudi na srednji šoli je tako kot v mladinskih filmih 60. let: eni dijaki so zelo popularni, drugi pa so "piflarji".

M: Pravijo, da je šolski sistem tam veliko lažji od našega.

K: To je res. V srednji šoli na primer ni ustnega spraševanja, urnik je vsak dan isti, šolska ura traja 90 minut in nujno je le to, da imaš 3 leta matematike, 3 leta tujega jezika in 4 leta angleščine, nivo znanja pa je nižji kot pri nas. Ostale predmete si izbereš sam in nekateri so za naše razmere naravnost smešni: dvigovanje uteži, golf ali tenis, potem pa ameriška zgodovina, književnost, kreativno pisanje... Zelo velik poudarek je na domačih nalogah, ki včasih predstavljajo tudi 30% ocene in to pomeni veliko tipkanja. Zelo pomemben je tudi šport, saj se tam skoraj vsak ukvarja z eno vrsto športa. Otrokom, ki so pri tem zelo resni, je veliko lažje v šoli.

M: Kaj pa ljudje na splošno, sošolci in prijatelji?

K: Takoj, ko sem prišla tja, so me vsi sošolci takoj sprejeli. Z velikim intuziazmom izražajo svoja čustva in čeprav veš, da ni vse res, je vseeno lepo od njih. Radi te vsekakor imajo in ti veliko pomagajo. Ko sem imela na primer enkrat krizo in nisem uspela natipkati vseh domačih nalog, se je ena deklica prostovoljno javila

in mi pomagala. Sovrstniki niso bili nikoli cinični in ko bi te tu že zdavnaj začeli zafrkavati, so bili tam še vedno odprti.

M: Pa ljubezen v Ameriki?

K: Ljubezen med fantom in punco je tam zelo formalna; zmenki potekajo na primer v kinu ali v baru in se do 11. obvezno končajo. Držijo se namreč tradicije in vsi so zelo vzgojeni: on jo pride z avtom iskat, ona ga predstavi staršem, da se prepričajo, če je fant O.K. in seveda do 21. leta ne pijejo. V šoli organizirajo družabna

M: Sliši se kot Beverly Hills. Ali si bila na kakšnem od teh plesov?

K: Ja, enkrat sem bila povabljena. Šla sva dva para skupaj, ker midva nisva imela avta.

M: Profesor Šupe nam je pokazal kamen, ki si mu ga prinesla za darilo. Si tam večkrat razmišljala o profesorjih?

K: Tisti kamen sem profesorju prinesla, ker mi je ravno padel v oči... Kadar sem se spomnila profesorjev, sem razmišljala o privilegijih, ker imamo tukaj tako dobro šolo (jeziki,

M: Koliko od naučenega ti bo koristilo naprej v življenju?

K: Pridobila sem toliko izkušenj, da tega sploh ne morem povedati. Kot prvo sem se seveda zelo dobro naučila jezika, tako da so me vsi, s katerimi sem se pogovarjala, imeli za Američanko; potem se se naučila komuniciranja in tega, da se najdem med ljudmi in vem, kaj lahko in česa ne smem reči (Američanom je na primer vera tabu tema, kajti tako zelo različnih ver so in eni zelo usmerjeni vanjo, na primer katoliki in mormoni).

M: Ali si imela v življenju kdaj občutek, da si kaj zamudila?

K: Tukaj se mi včasih zdi dolgočasno samo sedeti 6 ur v šoli, saj ni nikakršnega skupinskega duha in občutka pripadnosti, kar srečaš v Ameriki; tam se šole raje med sabo sovražijo, dijaki iste šole pa držijo skupaj. Vendar sem raje tiho, ker bodo drugače ljudje mislili, da težim; da mislim, da vse vem, ker sem prišla iz Amerike.

M: Kaj pa temna stran te dežele, na primer podzemlje, mamila, nasilje?

K: Ne vem, vsega tega nisem izkusila. Po TV sem gledala, kako so skinheadi streljali na Afričana in Mehičanko, kar pomeni, da imajo kar precej predsodkov, čeprav tega ne priznajo. To jih razdružuje...

M: Kako gledajo na Slovenijo?

K: Mislijo, da je to komuni-stična država in da je po razpadu Jugoslavije "nas-tradala" in da smo zaostali, majhni in ubogi. Enačijo nas z Rusijo in z ekonomskega vidika mislijo, da tu ne moreš imeti svojega biznisa. Veliko energije sem porabila, da sem jih prepričala v nas-protno.

srečanja, ki potekajo takole: v petek je HOME COMING TEKMA ameriškega nogometa in vlada čista evforija z mažuretkami in podobnim. Tja fant pelje dekle. Izberejo tudi kralja in kraljico, ki ju potem po tekmi vozijo okoli v avtomobilu. To so ponavadi najlepši, najbolj priljubljeni dijaki in seveda najboljši športniki. V soboto pa je HOME COMING DANCE, kamor mora fant povabiti dekle in ji kupi šopek (rožo) za roko, dekle pa njemu kupi prstan; večer se začne z večerjo, kamor se par odpelje z avtom, in nadaljuje s plesom v športni dvorani do 11.

matematika), skratka ker sem deležna tako dobre izobrazbe; res pa je, da so v Ameriki profesorji po srcu veliko boljši in si vedno vzamejo tudi svoj lastni čas, da ti pomagajo, tukaj pa...

M: Bi to obdobje označila kot plodno, zabavno ali stran vržen čas?

K: Vsekakor ni bil stran vržen čas, saj sem postala samostojna - zares samostojna, zrastle sem tudi kot oseba in postala bolj zrela; zelo sem hvaležna za te izkušnje.

Strune

Bolečina igra na strune moje narave
odpira, soli dolgo pozabljene rane.

Sonce obsije le mokro lice
in sanje izpuhtijo
kot ptice vsaka na svojo stran
odletijo.

Kot megla je življenje
in kapljice so moje želje
da skupaj bova spet
kot reka najde svoje morje
in Zemlja gleda to široko vesolje.

Brazgotine

Prijatelj si dovolj močan
se boš kot mnogi obrnil stran
bi nosil moje breme
me boš pustil kričati sredi teme?

Povsod je polno brazgotin
nihče se ne zaveda
da je drugod še huje
človek strada posiljuje.

Hudo mi je
ko zrem v ta naš svet
kje na tej kroglji sem jaz
si ti in smo mi vsi?

Katja Šturm

Sanje

Sanje umirajo.
Kje je sreča,
kje je sonce,
kje je luč?
Iščem! Zakaj?
Sem morda edina,
ki sanjam?
V meni nekaj žubori.
Ne morem več!
Zakaj?
Sem morda edina,
ki sanjam?
Sanje so prepovedane.
Robati stražarji mi
grozijo. Zakaj?
Sem morda edina,
ki sanjam?
Konec, vsega je konec!
Ne slišim več žuborenja,
ne sanjam več.
Robati stražarji lebdijo
nad mano.

Smrt

Hitim po dolgi sivi poti.
Hitim, hitim...
Stara bleda gospa me
kliče in jaz se odzovem.
Hitim po dolgi sivi poti.
Hitim k njej. Privlači
me, želim si čimprej k
njej.
Hitim po dolgi sivi poti
in sem srečna.
Vsega bo konec.
Trpljenja, nesreče,
sovrastva.
Stara bleda gospa je
moja edina prijateljica.
Hitim po dolgi sivi poti
k njej.
Vidim luč in sem srečna.
Čutim toplino doma.
Vsega bo konec.
Samo še korak po tej
dolgi sivi poti in potem
bom srečna.
Samo še malo.

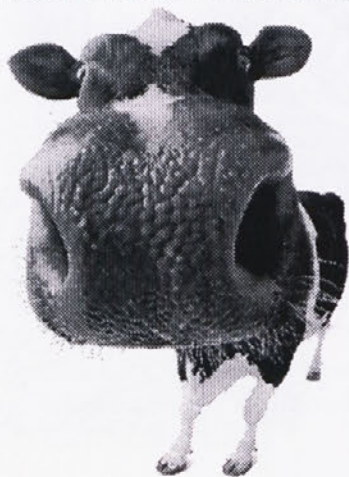
Julijana Čosič

VELIKI črni bik

(parodija- glej Berilo 3, str.70)

Malo belo tele cvilka v jutro.
Malo belo tele, kaj jamraš?

Tako si bedno,
niti sonce te ne jebe;
še sekiro si boš moralo samo nabrusiti.

Če bi besnela kopita skrivavljene, razpenjene bitke
prek moje glave,
če bi me ti čisto malo držal za roko, bi vstala na konja in
bi presabljala vsakega Huna, do čisto poslednjega
in s konico, zapičeno v vrat, bi mu rekla
daj, Huno, fuck off, čakajo te doma
šč
in toliko tvoje ljubezni bi šlo skozi sabljo vanj,
da bi se fant res obrnil, zavil z očmi in šel
res, ej
res
do poslednjega Huna v hordi.

*Sem hotla povedat
že v enem prejšnjem komadu,
da me je štoklja spustila
na napačen planet.
(Zmelkoow)*

Z nekega drugega veselja zazvoni telefon:
gospod France bi rad oddal oglas-
"pomota, stric, pa ne pri nas," jaz

čakam nekoga, da bi pela z njim
GREAT GIG ON THE SKY od Pink Floyd
da bi se naslonila mu na nag obraz
zvečer
okoli ognja celo pleme
nocoj je Gajba na vrsti za zgodbo vsi ga bodo
gledali, ko vživeto kriči z odprtimi ustnicami
srkamo znoj, ki prši z njegovega črnega kitastega
telesa
z rokami zadržujemo zavetrje noči
midva bi pela
glava gorela, v žilah lije med
z bosimi nogami bi drobila kosti in led

če me ne bi ta po#####na štoklja
zabrisala kar na nek lev planet

driiiiiing

spet- "Ja? Ne, tukaj NI Oglasnik, če vam re- ma ja
OKEJ, LAHKO oddate oglas."

ODDAM PLANET. Z vrtom;
opremljen. S srednje udo-
mačenim plemenom.
Kuhinja, tuš, sekret.
Šifra: NE ŠE UMRET

Vse moje ljubezni

O telesni ljubezni in ljubezni do sebe, dveh prepovedanih sadežih

"Kraljica je v fitness sobi."

"OK. Hvala." Dvorni psihiater se je pognal po hodniku in vdrl: "Vaše veličanstvo..."

"...povej...-POČAKAJ!-...povej, katera najlepša in edina in vse drugo v deželi je tej?"

"Veljajo transvestiti?" je zagodrnjalo ogledalo.

"Ne."

"Potem ste to vi, kraljica - sicer mnogo bolj EDINA in vse drugo kot lepa..."

"Hej!" je bevsknila kraljica. "Ta čistka je bila neizogibna; kam pa pridemo, da se bo vsepovprek ljubilo in plodilo po deželi. Če ne bi šle ven ženske, bi šli pač moški. -Kaj je, Bine?" se je končno obrnila.

"Presvetla, zdaj se mi je posvetilo. Vaše travme izvirajo iz očitnega dejstva, da

ste vi sami obenem objekt in subjekt svoje ogromne ljubezni."

"Ja. Pa?"

"Torej mogoče bi si omislili ... partnerja...?" "KAAAAJ?"

"OK-OK-OK, dobro, doobro, prav. Kaj pa morda ... otroka?"

"KAA - ja, dobro, no, samo da ne bo kar kakršenkoli! Veš kaj, tako ti povem: pripelji mi sem Čarovnika."

"Kraljica moja, želeli ste, poslušam."

"Pamža. OK?"

"Samo trenutek..." vleče beležko iz levisk, "enkrat pamža...kakšnega?"

"Mrzlega kot sneg, rdečega kot kri, mmmm...in tako črnega kot maskara Revlon 2001, glej, tam pri špeglu je."

Čarovnik je stopil k ogledalu, prijel maskaro in jo spustil kraljici v naročje: "Si bom na pamet zapomnil."

O zapovedani ljubezni med rasami

"V receptu piše: -1 Eskim

- 1 Indijanec

- 1 zamorec

- in vi, se bojim, veličanstvo..."

"JAZ? Zakaj? Kaj pa boš z mano?"

"Mmm..." Čarovnik je rahlo zardel. Stopil je bliže in ji šepetal v uho. Kraljica je gledala vse bolj navzkriž, potem zavpila "KRIZUS JESTUS!"

"Ja..."

"No, dobro. Če Bine pravi dojenčka, pač prav. Bom pa spet trpela. Praav!"

"Čestitam, veličanstvo, rodili ste čudovito deklco."

"AAAAAA KRETEN! Sem rekla OTROKA, ne pa BABE! AAAAA!"

"Mater, ej. Jaz tega ogabeta ne prenesem VEČ."

"Saj. OK, saj je ljubeča, prijazna, humana, ampak ogabno: mavričasta koža, pisani lasje... Saj res ni sama kriva, ampak o-"

"Veš kaj, pripelji mi ostrorelca, pliz."

O prevelikem srcu

"Vaše veličanstvo, tu sem."

"Pojdi v savno po Trakuljčico in jo odpelji v gozd nabirat rože in jo ubij in kot dokaz izreži njeno srce in mi ga prinesi v teje skrinjici."

povečevalno steklo: osrednji štirje nastopajoči so se vse slišali in PAČ vse zmenili, ostali smo bili statisti in smo se PAČ urili v branju z ustnic (čez 70 let vse prov pride) in kunštno gruntali, koliko domače je še treba prepisat, PAČ pa je drugi sestanek potekal v takem miru, da sem se morala PAČ deset do dveh naglas opravičit, da moram it prepisovat; prof. Čampljeva PAČ ni imela nič proti, PAČ pa je izrazila tiho upanje, da ne slovke. Z olajšanjem NE, ker v sredo je ni na urniku PAČ priznaj, zakaj pa ne bi kdaj še drugi za mene naredili domače, če se moram jaz že PAČ sfokusirat naprimer na pomoč kuži pri kotenju in ostala vsakdanja gospodinjstva opravila PAČ kot da sem strelovod za vse pizdarije sveta PAČ „Ja pa kaj zajebavaš, bi rada kaj v glavo dobila al kaj?!##“ „Ja, dobro bi blo.“ (v vsakem slabem je nekaj dobrega, samo v moji glavi ni nobenga možgana PAČ) V šolskem parlamentu se je dalo slišat, da pridne male gimnazijke PAČ imajo neke težnje po deviantnosti, ampak jih je strah obiranja (pazi, ostro) in bi zato uvedle dneve norih frizur - veš kaj, če mene vprašaš (sej vem, da me ne), ampak KOLEKTIVNO (pa že ne boste šprical!) SI JE PA SIGURNO ZANALAŠČ NE BOM, ker sploh ni več fora PAČ to je isto, kot če si tiho in se dereš šele pol, ko se je en drug prvi oglasu, če zastopiš PAČ če so ljudje face, jih s svojo norostjo samo v dobro voljo spraviš, če pa niso, pa PAČ you might have mistaken me for someone who gives a shit - že v srednjem veku so se ljudje naučili jadrat PROTI vetru in sociologi so tudi že zgruntal pred lesenim šporhatom, da je odklonskost funkcionalna je švoh kot poljsko pivo in hiter kot raketa, ki skoči v daljino tri metre brez zaleta - 1, 2, 5, 7, 9: NASVETI ZA LUNGA IN DOLCE VITA ali Rubrika društva za lepši zdejle: najhujši užitek je delat VSE, O ČEMER POJMA NIMAŠ, naprimer umetniške fotke fuzbal šilat stripe risat plesat vržt se z aviona (s padalom, ja, ja, sej sm rekla za DOLGO življenje, lubi) seveda pol ti čez 14,36 leta zmanjka idej, pol pa magar greš na Internet po nekej novga, tam je itak cel svet, celo jst, pa poglej, kako sem majhna (61,6m; sej čist točno se ne ve, ker ni tako natančnih merilnih naprav - gregarhg - mah, sej včasih je pa fajn, ko lahko edina v avtobusu po mili žajfi stegnem noge in sladko zaspančkam matr kako sem jst egocentrična, spet o seb, vidiš to) boš že najdu nekej pametnga - vups - zadnjič sem delala na računalniku, na katerega mi je ljubi Durič nametal nekih zelo DOLOČENIH fotk, da sem začela kar farbe menjat - posluš, pobč: tiste punce so poklicne nagice (prva premisa) PAČ poziranje sodi med intelektualno manj zahtevna opravila (druga premisa) PAČ nujno sledi sklep (deduktivno): tiste ženske NISO pametne, ok?!? Tega se ne boš na pamet učil, ampak po smislu boš pa razumel. No, torej, rekli smo: nekaj PAMETNEGA na internetu, blabla, seveda, jasna stvar, nimaš pametnejša za počet

sprejemat nasvete od izkušenega norca. Vemmmm, jaz bom od zdaj nazaj tvoj prerok, idol, vzornik, mesija, vem, in ne, ne bom se prevzela, ne bom izrabljala svojega vzvišenega položaja in blablabla, ali kot je reku moj sošolec Štokarjev: Katjo si vzamte za vzor, pa bo najboljš. Da ne bi slučajno! Jst sm original: kdo je drzen in kdo je lep☺ kdo s kom spi in kdo tega ne mara☹ nimam pojma, jaz v glavnem sem izvorna mešanica majhnosti in gluposti, aja, še ena dobra stran mikroskopskosti: kdo bi me pa SPLOH prenašal, če bi bla VELIKA pa glupa!?!? Pač pa me zanima, kakšna vrata ima sejna dvorana urarskega društva, ko hočejo vsi vstopit natanko ob sekundi? (ni nagradno vprašanje, sorry) PAČ pa bom zdaj malo antimoralizirala: ljudje smo si PAČ ustvarili normalnostne in vljudnostne obrazce (nekaj mesecev nazaj je 11 let star fantek tukaj naredil samomor, ker so sosedje prevljudni, da bi se vtikali, ko so vsi vedeli, kako ga fotr pretepa) NIČ SE NE POGOVARJAMO ne boš se vtikal v neznanca, čeprav vidiš, da je sam in na tleh, ne boš plesal, ko ti paše, ko bi se smejal, cmeril ali zdril - ne bi bilo bolj DOMAČE življenje, če bi PAČ bili kakršnikoli že, ne vem, ZAKAJ SI IZ SVETA DELAMO RAZPREDELNICO NAMESTO KUHINJE pa dnevne sobe you may say I am a dreamer but I 'm not the only one PAČ pa se potem ljudje, totalno zabremzani, zapijejo in zadevajo, Sharon Stoned, da lahko razsodnost malo popusti in se potem znorijo. Malo kriza, ni? Če pa noriš čist in clean kot s Persilom opran, pa za svojo trapastost nimaš alibija, pa pol ljudje diskretno podvomijo o tvojem mentalnem zdravju (verujte, se mi konstantno dogaja): „A je pijana? A je zadeta? Ni?! Ja pol je pa res čist prfuknjena!“ Rubrika PA(Č) ŠE TO nič tlačenja v podzavest -> manj spanja (organizem sam potrebuje samo kaki dve uri al kolk že spanja; ampak spiš dle, da sanjaš in tako v podzavesti predelaš vse, česar nočeš čez dan, v zavesti - 4krat hura za profesor Jano Hosta!!) -> večja produktivnost -> razcvet gospodarstva, ha, to, vidte, država bi morala spodbujat razveljavljenje bontona in norm!! dobro dobro, neham, evo PAČ sem hotela it nabirat cvetje zate, pa kosilnica ni vžgala PAČ zdaj pa pozor: slediti bi moral kotiček OFF RECORD IN NO COMMENT, posvečen našim (od 4.g) profesorjem, ampak tle vlada taka DIVJA, NEKONTROLIRANA SVOBODA TISKA, da naši stezičarji potem to rubriko izrežejo iz teksta, ji dajo naslov GIMNAZIJA DANES in jo povečajo čez celo stran. Jasno, da potem zadeva izpade ful napadalno, ampak jaz se še enkrat zaklinjam - the truth, the whole truth and nothing but - da ni to hotla niti slučajno bit kritika, ampak izključno zabava. Ne vem čisto točno, zakaj, ampak jaz se mam ful dost cajta v našem razredu prav fajn in sem hotla to mal okol razdevat. Razumete, profesorji so/ste včasih tud smotani, tako kot vsak običen

homo sapiens, ampak to je taka občutljiva zadeva, da mi lahko od srca verjamete, da se je niti slučajno nisem mislila lotevat. Za vsak primer pa, PAČ da se ne bi tokrat v tej naši radikalni demokraciji znašel moj prfox - kotiček na NASLOVNICI, ga bom rajš kar eliminirala. Hvala za razumevanje. DEČKO, pazi, ena dobra pičkohvatna fora by Jurij N. Redek@: Daš ji PAČ telefonsko kartico s svojo telefonsko številko gor. PAČ in hvala BOGU in iskrene čestitke VAM človekom, ki ste sprojevali to AIDSasto zadevščino, samo ena stvar je: WE WANT SOME MORE... .. (interview with the vampire). Če imaš do slovenskega filma predsodke, ki si jih je brez dvoma pošteno in v lastnem potu tudi prislužil, te o'pozarjam, da se zadeve PAČ radikalno spreminjajo in da bi ga šel lahko z malo zdravega patriotizma PAČ gledat že samo zato, ker nas Američani brez sramu filajo večinoma s takimi zmazki (čast izjemam- Šund, Sijaj, Angleški pacient), kot da smo najmanj imbecili, pri čemer imajo denarja kot *****, medtem ko se morajo naši že za KEŠ namatrat do krvi. HUH. Tako. Čakaj, PAČ še nisem končala. Iz Sobotne priloge Simon Popek: "A mnenje tako strokovne kot laične javnosti se načeloma ni le ujemalo, temveč kar dopolnjevalo: "Slovenski film je slab," je rekel strokovnjak. "Še slabši," ga je nadgradil laik." PAČ. "Pa pride Stereotip in uvede v slovenski film oz. komedijo nekaj povsem novega: ironijo, prevaro, distanco." PAČ. "Stereotip je žaljiv." PAČ. Napoved vremena: Mel bomo utrgan o'blak. O'beti: O'špičene prekle. Napoved časa: O'b zadnjem znaku bo četrt.

Vaje iz kulture z rešitvami

KAPITELJSKA NJIVA je -kljub naslovu!!- svetovno pomemben enoletni projekt z laserji, prefarbanimi stenami in ne vem čim še. Rešitev: treba videt!

LITERARNI KLUB je pred kratkim ustanovljen, v njem pa smo vsi, stari pirati, kot je Milan Markelj ali Marjanca Kočevar, in še taki zeleni muc. Eni od teh ljudi so take face, da te strga. Teater. Gre za ustvarjalnost, za rojevanje iz anonimnosti "Društvo bo pripomoglo k uveljavljanju mladinske kulture kot neizločljivega dela kulturnega življenja v našem mestu. če pišeš - rešitev: GO!

MEDNARODNI LITERARNI MARATON- Zadnji vikend v novembru so prišli k nam dečki iz Bihača. Iz obkoljenih rogov in taborišč. Njihova poezija je prava. Kaj sta bolečina in ironija: "Ja sam samo Homo Sapiens, koji koristi žuti toalet papir." Haris Rekanović je dečko, star 23 let, s skravljanim repom. "Sada ću vam reći jednu pjesmu, koja se zove Tišina," in je spustil v dvorano trideset sekund tišine. Potem je povedal tisto pesem, kako niso imeli sekret papirja in so uporabljali "žuti toalet papir sa lošim grafičkim rješenjem". Potem je rekel: "Kada budete razumjeli prvu pjesmu razumjeti ćete poeziju. Možda. Kada budete razumjeli poeziju, ja ću biti spreman umrijeti. Možda."

Kako sem se sebi zdela grebatorska in patetična zravenočitno ne samo jaz. Damjan Šinigoj je iz svoje knjige o slovenski vojni za osamosvojitve Neizstreljeni naboj prebral: "Če bi vojna trajala dlje, bi moral zamenjati baterije v walkmanu."

Sandra Hrovat je razstrelila dvorano s svojo zgodbo. Globalno pokvarjeno in estetsko v minus neskončno, ampak tako zelo visoko po umetniški plati, da so šle v ajdi nekam vse moje ostre meje in železne zavese med umetnostjo in pornografskim *leposlovjem*. Mene pa je ob tem skoraj razstrelilo od farbe, ker sem si bila namreč nič hudega sluteč pripeljala mamo med občinstvo. Kakorkoli, punca je divja in maraton je bil fascinanten. Rešitev: Kambejbikam!

Rogla '98

Rogla!? Pa si ti zmešan?! Pa kar za cel teden in še med šolo? Saj si šel že lani!

Ja! In predlani. Saj prav zaradi tega, ker je bilo takoo zelo cool, bi šel še enkrat. Pa itak ne gremo za cel teden, ampak samo za šest dni. Glede šole pa, s sabo bom vzel zvezke in se tam tudi učil! (pa še res sem se!)

No, če se boš tam res učil, pa če boš do takrat priden... če boš še kaj pomagal doma... Bomo vid'li. Se bomo še zmenili, ampak nič ne obljubim!

To je pomenilo da. Saj (na) kaj drugega tudi sploh nisem (upal) pomislil (ti). Zdaj je bilo treba le še stisniti zobe teh par mesecev in zdržati. Ker pa vsi vemo, da ko ti je lepo in ko se zabavaš, čas mine hitro, so tudi ti meseci šole šli mimo, kot bi mignil. (Ja, prav! To seveda ni res, v resnici so se meseci zelo vlekli, ampak malo se je treba prikupiti tudi profesorjem:))

Končno, 9.2.1998. 7.00 A.M. Elektronika me tokrat ni pustila na cedilu in avtobusa mi ni bilo treba, kakor predlani, čakati na bencinski črpalki Otočec.

Večina obrazov mi je že znanih, par novih fazanov (brez zamere!). Samo, nismo vsi! Manjka kdo? Aja, lanski tretarčki! V četrtem ni izbirnih vsebin, no, saj imajo maturo za razvedrilo. Škoda. Ampak žur bo vseeno. Pozdravim sotrpine in (predvsem) sotrpinke, malo počakam, dam snowboard lepo na vrh smučī (moj snowboard je med tistimi smučkami, vsemi na novo nabrušenimi robniki, smrk!), ki so že v prtljažniku, nahrbtnik pa kar vržem med ostalo prtljago ("hu kers", saj je itak sestrin, ne šit, čips mam not, prepozno)

Tako, prešteti smo, vse klapa (razen tega, da smo boarderji za enkrat še manjšina in moramo biti na istem avtobusu kot navadni smrtniki-smučarji), lahko gremo.

34 srednješolcev gre za en teden na smučanje oz. boardanje(!). Kaj je lepšega? In to med šolo! Samo da bo snega, tam na 1500m, dovolj. Zadnje dni je bilo nekam toplo za februar (okoli 7°C). Na progi ga je gotovo dovolj, saj imajo umetnega, ampak kaj pa izven proge, pa na half-pipe (upam, da se ve, kaj je to, za tiste, ki jim je beseda neznana priporočam borderski slovar veleizrazov, glede na ceno opreme za tovrstne podvige pa bi ga lahko prilagali ob nakupu)

Šele 6km pred vrhom so se začele kazati prve krpice te, tako dragocene podlage, pa tudi na vrhu na smučiščih mi ni jasno, kje so ga namerili 90cm, kot je pisalo na teletekstu (mogoče so ga merili na robu parkirišča). Ampak, kdor z malo snega zadovoljen ni, naj si ga več kar sam naredi (nova verzija starega reka)

Že po nastanitvi v koči Na Pesku smo odšli na smučišče in kmalu ugotovili, da popoldansko sonce že tako zmehta progo, da nastanejo t.i. kuclji, za katere pa tudi najboljši borderji še nismo (khm, no) našli rešitve, kako hitro in elegantno priti v dolino. Tako smo že v torek začeli iskati uteho izven označenih smučišč (ta izraz sem do potankosti spoznal pred kratkim, ko naju je na Voglu ustavil in popisal policaj zaradi vožnje izven t.i. označenega smučišča (kaj bi Slovenci brez *men in blue*?!), torej v gozdu. Iz izkušenj sva z Boštjanom že približno vedela, kje je dobra turna, in kmalu smo si našli svoje mesto pod Soncem oz. na Rogli, nekakšno boarder-cross progo (to je kombinacija slaloma med smrekami, vožnje po ozkih dolinah hudournikov in seveda najrazličnejših skokov čez skakalnice preko naravnih ovir, kot so smrekce, štori (po belo-

kranjsko panji), debela, potočki... To zna biti sila neprijeten šport za tiste, ki imajo kolikor toliko radi sami sebe, saj padcev in bližnjih srečanj s smrekami ne manjka. Tako smo uživali par popoldnevov (dopolodne smo se še vedno (na moledovanje smučarjev seveda) vozili po progi, medtem ko je bilo onim na smučišču žal, da niso s seboj vzeli kopalk.

Ker pa se vse lepo enkrat, na žalost konča, je tudi naš boarder-cross premagalo sonce in na njem pobralo sneg. Nobeden od nas pa ni imel srca, da bi svoj board teral po mešanici snega, trave, iglic, storžev in kamenja. Ampak mi smo se odločili, da se ne damo in da si najdemo en dober jump-skakalnico in tam preživimo preostanek počitnic. Nekje v gozdu sem našel dolinco oz. že kar prepad, ki bi bil idealen za skakanje. Moj dragi prijatelj, bivši sošolec, svetovalec in angel varuh Boštjan mi je rekel, da sem nor, če grem skakat tja dol. To mi je dalo le še večjo motivacijo in odločen sem bil, kar moraš, pač moraš, sploh pa take priložnosti še nisem imel. Boštjan mi je ta čas, ko sem maširal po 60cm snegu v hrib, naredil skakalnico. Sneg, snowboard in adrenalin. Kaj je lepšega (poleg gledanja televizije, branja knjig, raznih razstav, koncertov, delanja seminarskih, nakupovanja, učenja!)?

Vendar je bil prvi strah premagan že po nekaj skokih. Naslednjega dne se je opogumil tudi Flek, ko je videl, da je ta norec od Domna preživel, da celo vriska tam doli in vpije, kako kul jump je to! Res si ne da predstavljati občutka, ko letiš, in se kar naenkrat znajdeš par metrov nad tlemi (Primož se sicer pogovarja o sto metrih, ampak on ima dve dilci). Pogled v dolino in proti tlem, ki pa se ti bližajo z veliko hitrostjo, je pa le še bolj zastrašujoč. Zato pa je toliko lepši občutek, ko pristaneš in ugotoviš, da si živ. Ker

pa si je upal Flek, tudi Boštjan ni mogel ostati na vrhu. In, tekmovanje vseh norcev se je začelo, najprej nekaj poskusnih skokov, potem pa: Kdo bo višji? Kdo bo letel dlje? Kdo bo imel lepši stil? Pri tem se je poznalo moje peto leto na boardu in le drugo pri njiju, saj sem, sicer na račun slabšega stila (pristanek na zadnji plati), dosegel skromno daljavo enajstih metrov. Boštjan se je z odličnim skokom prebil do drugega mesta (10.5m!!!), Iztok pa je zasedel, tudi odlično, tretje mesto s samo 9.5m. Višino presodite sami.

Ker pa smo se tudi tega kmalu naveličali, smo si našli še eno skakalnico, ki pa je dopuščala bolj sproščene, bolj odštekane skoke. Gimmi Five v zraku, nekaj skokov čez potencialno truplo (noja, to ravno ni bila neka sprostitev, še posebej za onega ne, ki je svojo usodo zaupal nogam drugega), kakšna saltica (dobro, da se na sliki ne vidi pristanka!), sledil pa je še 1001 možen način brezglavega metanje v celc.

Tako je minil eden NAJ tednov, ki pa bi bil le spomin v naših glavah, ki ga ne bi mogli deliti z nikomer (saj nam ne bi verjeli), če Iztok ne bi s seboj imel fotoaparata. Zaradi želje, da se tak teden ponovi, da svojo dilco obdržim in me še kam pustijo, bo fotografije videl omejen krog ljudi, starši pa seveda cenzurirano verzijo. Sicer bi pa tako ali tako mislili, da gre za dobre fotomontaže.

PS.:Upam, da se ta članek NADALJUJE

*Domen Zorko, Boštjan Plut
in Iztok Flek*

Gimnazija in Šport

Mnogo gimnazijcev se ukvarja s športom in trenira v različnih klubih. S prisotnostjo na raznih tekmovanjih zastopajo tudi našo šolo.

Andrej Murn iz 4.B in Jernej Kastelic iz 3.C sta na prvi pogled čisto povprečna gimnazijca. Oba sta navdušena nad metalom in temu podobnim glasbenim zvrstem, kar je verjetno tudi razlog, da imata tudi oba dolge lase, t.i. čupo. Toda njuna posebnost je uspešno premagovanje ovir. Že nekaj let trenirata v atletskem klubu Krka in sta predstavnika letnika '80, ki je po mnenju slovenskih trenerjev ena daleč najobetavnejših in konkurenčnih generacij pri nas.

Andrej tekmuje na 110m z ovirami. Jernej pa na 400m z ovirami in ima najboljši rezultat 55.50s. Fanta se sicer z rezultati ne hvalita, čeprav so njuni dosežki hvale vredni.

Na letošnjem državnem prvenstvu v Mariboru je Andrej postal državni prvak v troskoku in v teku na 110m z ovirami, kjer je tudi državni, rekorder z rezultatom 14.06m. Tega prvenstva se Jernej zaradi poškodbe ni udeležil, a je zmagal na drugem pomembnejšem slovenskem prvenstvu APS v konkurenci mlajših mladincev.

Njuni dosežki pa konkurirajo tudi z evropskimi. V Brixnu v Italiji sta na atletskem prvenstvu treh dežel (Nemčije, Italije, Slovenije) oba osvojila odlično 2.mesto.

Najbolj odmeven pa je njun nastop na olimpijskih dnevih mladih. Z razliko pravih olimpijskih iger se ti ponavljajo vsake dve leti, letos pa so se odvijali med 19. in 24. julijem v prestolnici Portugalske, Lizboni. Predstavniki 48 držav se pomerili v desetih športnih panogah, v katerih je sodelovalo tudi 44 slovenskih mladincev. Norme so

dosegli tudi štirje Dolenjci, med njimi tudi naša gimnazijca.

V konkurenci do 17 let sta dosegla, Andrej 6. mesto, Jernej pa 9, in tako uspešno zastopala barve naše države. Andrej je tekel tudi v slovenski štafeti 4x100m in pripomogel k drugem mestu.

Tako kakovostnega tekmovanja se seveda ni moč z lahkoto udeležiti, temveč je zanj potrebno mnogo treningov, volje in vztrajnosti. Jernej in Andrej še vedno vztrajata, njuna športna prihodnost pa je odvisna od rezultatov.

Lahko smo samo ponosni, da imamo v naši sredi odlična športnika, ki pa prav gotovo nista edina. Prav je, da vse spodbujamo in jim omogočamo čimboljše pogoje za njihov razvoj. Zadnje besede merijo predvsem na nekatere profesorje, ki žal mnogokrat spregledajo opombo "status športnika". Marsikateri dijak se zaradi prenatrpanosti urnika in treningov ne more pripraviti na predmet. To je razumljivo, sploh v naših pogojih. Ne gre za podpiranje v njihovi lenobi, temveč jim olajšati učenje.

Dejstvo je namreč, da tudi športniki krojijo tradicijo in dobro ime naše gimnazije.

Estera Lah

Najiskrenejše besede

Zjutraj sem te videla v rozni kaplji, kako se zabavaš in sodeluješ s svetom. Bil si obrnjen na glavo in oči si imel zavezane s svileno ruto, komaj kaj debelejšo od pajčevine. Govoril si v nerazumljivem jeziku s popačenim glasom, ki mi je poskušal nekaj krčevito dopovedati. Nisi pel, nikoli ne poješ, le usta si odpiral in poslušal. Bil si videti utrujen in odtujen, daleč od mojih ciljev in popolnoma nesprejemljiv za ljubezen. Obrožen si bil s sovražnimi ljudmi, ki so te stiskali in vse močnejše pritiskali nate, se te dotikali... rosna kaplja se je razletela in se razpršila v vetru.

In tisti trenutek sem te razumela. Bila sem ti bližje, kot si boš kadarkoli dovolil priznati. Postalo mi je jasno, da ne veš, kod hodiš, videla sem, da si zatiskaš oči pred resnico. Komu skušaš dopovedati, da je to tvoj najčudovitejši dan v življenju in da se še nikoli nisi počutil bolje?

Nočem tvojih prijaznih besed, ki obsojajo, in ne ljubezni v telesnih bolečinah. Ko se mi že zazdi, da uživaš, se mi razkrije, da je to samo zato, ker si v mladostibral knjigo Mali princ. In ko zaspiš, po Freudu sanjaš o tisti veliki Churchillovi cigari, a je ne kadiš, ker se bojiš AIDS-a. Ne odrekam se tebi, ne trdim, da sem tako močna. In vendar - ko se te naslednjič dotaknem, ne zapri oči, ne odmakni pogleda in ne vzdrdi od strahu. Pobljubi me

Če si na WC-ju že kdaj uspel pogledati kaj drugega kot straniščno školjko, ti je jasno, zakaj sem si izbrala to temo. Napisi, kot so: "Polona, ljubim te. Večno tvoj Marko." so zelo nedolžen poskus izražanja ljubezenskih občutkov, ki se razvijajo tudi v krepkejše slogane: "Na pomoč, zaljubljena sem v največjega J....., kar jih poznam. Kaj naj storim?"

Odločila sem se torej raziskati, kaj počnemo, kadar ne pišemo po straniščnih vratih, ali res toliko razmišljamo o ljubezni vseh vrst, kakor se zdi na prvi pogled.

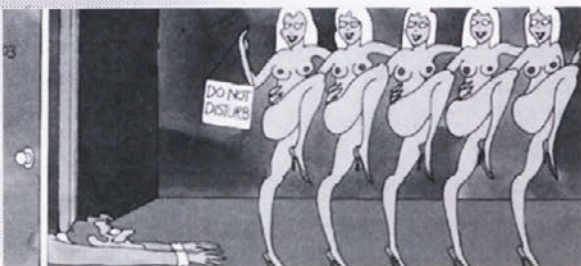
Priznam, da me je malo skrbelo, kako bodo gimnazijci sprejeli anketo, ki tako odločno posega v njihovo zasebnost, pa se je izkazalo, da je ta zasebnost precej javna in tudi izražanje o njej nikomur ne dela težav.

V odgovorih so zajete vse gimnazijske generacije, tako da je jasno razvidna prestrast našega razmišljanja.

Spolnost na splošno

Ker je spolnost lahko prav tako širok pojem kot na primer svoboda(?) ali domovina, me je najprej zanimalo, kaj si pod to besedo predstavljamo. Intimen odnos vsekakor, kaj pa druge asociacije? Te se spreminjajo glede na starost. V prvih letnikih tako dekleta kot fantje najprej pomislijo na seks in pornografske filme (ob tem bi lahko načela tudi temo, ali

tovrstni filmi niso prepovedani za mladoletne osebe; od kod torej množične asociacije?). Nekaj je tudi takih, ki se ob tem spomnijo na nasprotni spol ali AIDS, o kakšnih pozitivnih vidikih

spolnosti (ljubezen, užitek) pa prvi letniki še ne razmišljajo.

V drugih letnikih je odstotek dijakov in dijakinj, ki se spominjajo na partnerja in dolge noči nekoliko višji, kar precej pa je tudi takih, ki jih ta beseda pusti hladne (nimajo asociacij, česar skoraj ne verjamem glede na razburjanje ob reševanju ankete).

V tretjih in četrth letnikih pa

gimnazijci razmišljajo predvsem o seksu, lepih občutkih in strasti, gimnazijke pa o ljubezni, užitkih in (citiram) "potrebnihi moških".

Tudi odstotek deklet, ki se spomnijo na "izkoriščenost" in posilstvo ni tako majhen (28%). Kar 79% deklet tudi misli, da gre danes fantom samo še za seks, medtem ko so one veliko bolj resne in razmišljajo o drugih vidikih. Zakaj je tako, bom pustila v razmislek predvsem fantom, poudarjam pa, da nisem feministka in da so vse izjeme že vnaprej izvzete.

V prvih letnikih kar 70% verjame, da se mladi prezgodaj podajamo v spolnost, čeprav se ta odstotek v višjih letnikih zmanjšuje. Četrtošolci na primer v 80% mislijo, da je to popolnoma odvisno od posameznika in da ni prezgodaj, če si pripravljen.

In kdaj smo pripravljeni?

Moj prvi vtis je, da starost, ko ima gimnazijec prvič spolni odnos, ni tako nizka, kot se rado sliši med zaskrbljenimi odraslimi. Ta starost je 16,8 let in če ne bi bilo nekaj ekstremno nizkih starosti, ki dajo to število bi bil rezultat še višji (17,3 leta).

V prvih letnikih je spolno aktivnih samo 25% fantov in 19% deklet, v drugih 32% fantov in 28% deklet.

V tretjih letnikih 48% fantov in 47% deklet in v četrth (pripravi se na presenečenje) samo 60% fantov in deklet. Seveda sprejemem v obzir tudi dejstvo, da podatki niso natančni, pa vendar.

In zakaj ostali preživljajo najlepše trenutke kar sami? Ker se jim zdi, da so za spolnost še premladi (50%), ker še niso

srečali pravega partnerja (30%), ker še niso imeli ustrezne priložnosti (11%) in predvsem dekleta, ker še niso pripravljena ali jih je strah (9%). Škoda, da nisem izvedela, česa natanko jih je strah - ali spolnega odnosa ali pa samo nevarnosti, da bi fantje od njih preveč pričakovali.

Sledi namreč manj spodbudni del, ki mi poraja tovrstna vprašanja. Prvi spolni odnos kar 98% dekletom ni dal tistega, kar so pričakovale, in tudi 60% fantom ne!? Strinjam se, da je predvsem pomembno vprašanje, kaj so pričakovali, pa vendar je ugotovitev presenetljiva.

(Mimogrede fantje, če je vaš orgazem vse, kar pričakujete od dobrega seksa, potem tega puncam nikar ne povejte.)

Zato nasvet za vse, ki se odločate: Preberite nadaljevanje tega članka.

Kako se odločiti?

Takole svetujejo tisti, ki so že poskusili čare in zadrege spolnosti: v prvih in drugih letnikih bi ti 10% dijakov svetovalo, da začni spolno živeti, 35% da ne, vsi ostali (55%) pa, da se sam odloči.

V tretjih in četrth letnikih pa je kar 91% deklet mnenja, da je to, da še omahuješ, znak, da še nisi pripravljen-a in ti zato spolnost odsvetujejo. Pri fantih je ta odstotek sicer nekoliko nižji, vendar se strinjajo, da lahko samo ti presodiš, kdaj je pravi čas. Nič novega, kajne? Spet smo tam, kjer smo bili na začetku. Ampak eden od odgovorov je bil še posebno zanimiv: "Vsekakor se je pogovarjati o tem in si domišljati, kako bo, ko boš enkrat to počel,

veliko lepše od dejanskega seksa. In potem je obujanje spominov na to spet lepše kot seks!"

Pa še to: da se slučajno ne bi odločil-a na podlagi pritiska vrstnikov, kajti anketa je pokazala, da kar 71% gimnazijcev in 90% gimnazijk meni, da zaradi tega, ker se dolgo ne podajajo v spolnost, niso slabši in jih nihče ne zafkava. Če pa se najdejo primerki, ki to počno, so sami gotovo do vratu zakompleksani in vsekakor niso tvoji pravi prijatelji.

Kaj pa (ne)varnost?

Kar 30% vas misli, da gimnazijci ne znamo zdravo spolno živeti, 60% pa meni, da je to odvisno od posameznika. Saj veste, koliko je

prebral (Nerodna leta, Seks za telebane, Kamasutra, Spolnost malo drugače, Ekstaza spolne energije...), koliko mu povejo starši in koliko si zatiska oči in govori: "Meni se pa to že ne more zgoditi." Pod tem "to" seveda mislim na spolne bolezni in nezaželeno nosečnost.

Ne morem pa mimo dejstva, da sem dobila zelo zmedeno podobo o teh na žalost še vedno malo tabu temah. Deklata bi se v 90% na vrat na nos odločile za splav, če bi prišlo do nosečnosti. Redke so

tiste, ki bi se prej uspele posvetovati s partnerjem, in še redkejša tiste, ki bi razmislile o nezaželenih težavah tega podviga v najstniških letih. Fantje so se v tem primeru pokazali za bolj sentimentalne, saj bi se skoraj vsi obvezno pogovorili s svojim dekletom in ji stali ob strani. To je bil šok celo zame, čeprav vedno trdim, da fantje niso tako grobi in brezsrčni, kot se delajo. Ampak spet nam seveda ostane stara pesem, oni lahko govorijo, ker se jih toliko ne tiče. Ampak zavest, da smo čisto same v takem položaju, pa le ne bi ostale, pa tudi nekaj pomeni, kajne punce?

Kaj pa profesorji?

Se že vnaprej opravičujem za kakšno ponesrečeno izjavo, ampak žal nisem mogla mimo te teme. Kajti 98% gimnazijcev se strinja z mano, da se na gimnaziji o njej premalo pogovarjamo. Potiho bi pričakovali, da bi bila mlajša generacija profesorjev bolj odprta do te teme, pa je kvečjemu obratno, saj se zdi, da se o tem upajo kdaj pa kdaj spregovoriti samo profesorji z izkušnjami, kako se obnašati in odzivati. Seveda pa je takih izjem premalo, saj se z vsemi starši o spolnosti (žal) ne da pogovarjati. Vendar je spodbuden podatek ta, da bi se kar 70% dijakov raje odločilo za pogovor s starši kot s profesorji.

Seveda pa ne trdim, da so za to krivi samo profesorji. Dobro namreč vem, da je marsikakšen tovrsten poskus pogovora hitro ustavljen zaradi otročjih ali ogorčenih dijakov, ki menijo, da se profesorji nimajo pravice

vmešavati v naše osebne zadeve. Ampak zgolj še en namig: Dijaki so se pri vprašanju, kje bi se lahko pogovarjali o spolnosti, največkrat odločili za biologijo, sociologijo, psihologijo in zdravstveno vzgojo. Lahko prosim vsaj nekdo ta namig vzame resno?

Vse se konča pri spolnosti...

... se pritožuje marsikateri odrasli par, ki je skupaj že dalj časa. Jaz pa mislim, da se pri gimnazijcih s spolnostjo vse začne: veselje, odraslost, odgovornosti, ljubezen...

Ni bilo lahko spregovoriti o tem in tudi prebrati ne, kajne? Morda pa je le čas, da se začnemo pogovarjati malo bolj odkrito. Pomaga pri razvijanju lastnega mnenja, verjemite.

PLAYBOY
ENTERTAINMENT FOR MEN
MAY 1998

Arianna Huffington on BILL CLINTON

THE PRESIDENT'S MISS AMERICA NUDE

Match Play Twosome TIGER WOODS & LEROY NEIMAN

BUNNIES FOREVER A Hop Down Memory Lane

SPICE IT UP GINGER SPICE STARKERS

DILBERT SPEAKS! Scott Adams Interviewed

THE 25 BEST THINGS GUYS DO IN BED

1998 BASEBALL PREVIEW

Maja Potočnik

DELAVNICA MLADI MENEDŽER ali Kako stopiti iz povprečja in postati nekdo

Nekoč je iz velikega orlovega gnezda na tla ponesreči padlo jajce.

Takoj so ga odkrili otroci in ga odnesli domov, kjer so ga položili v kurje gnezdo, da bo na toplem. To jajce se je tako grelo skupaj z ostalimi kurami in ko se se piščanci izvalili, je ostalo celo samo še to velikansko jajce. Čez čas pa je le počilo in ven je prilezel najbolj čuden piščanec, kar jih je

kdaj bilo. Rastel je z ostalimi, jedel isto hrano kot oni in se oglašal kot oni. Nikoli ni poletel višje, kot so občasno letale kure.

Nekoč je, zobajoč zrnje v zraku, zagledal nebeškega mogočnega ptiča z razprtimi perutmi, ki je lebdel nad njim. "Kdo je to?" je vprašal staro kuro. "To je orel, kralj ptičev," mu je ta odgovorila. "Vendar ne misli več nanj, midve sva le navadni kokoši in nikoli ne bova tako mogočni!" In orel je zobal zrnje dalje.

Nekako tako je z nami, ljudmi. Ujeti smo v mnenja, ki smo si jih ustvarili, ali pa so nam jih ustvarili drugi, in se ne zavedamo, da jih lahko presežemo in uspemo.

Pred sabo imamo zemljevid, ki nas nikakor ne pripelje do cilja. Obračamo ga in poskušamo vedno znova, pa še vedno ne pridemo do cilja. Kdo sploh pravi, da imamo v roki pravi zemljevid? Samo mi sami se lahko v to prepričamo in ne dovolimo, da bi nam nekdo podtaknil napačnega. In

ker to velja v vseh stvareh v življenju, je podobno tudi v odnosih z ljudmi...

Če drugi ljudje drugače od nas slikajo življenje, to še ne pomeni, da so slabši. Samo drugačni so in zaradi tega zanimivi. Vzemimo na primer znane besede: OSVOBODITI NE USMRTITI! Ker se najbrž vsi strinjamo, da nekje v tem stavku mora biti vejica, jo bo nekdo postavil takole: Osvoboditi, ne usmrtiti in drugi tako:

Osvoboditi ne, usmrtiti. Vsi imamo prav, pa bo v najslabšem primeru vseeno nekdo umrl.

Odgovor je v izhodišču, v katerem "športu" smo. Na začetku so ljudje skakali z glavo naprej, dokler ni nekdo ugotovil, da skoči višje z odzivom nazaj. Sedaj tako ljudje preskočijo 2 metra. Kaj pa 4 metre? Lahko, če skačejo ob palici. In s pomočjo aviona lahko poletiš kilometre visoko. Torej nam postane jasno, da lahko skočimo tako visoko, kot želimo, samo odvisno, v katerem športu smo.

Torej se do nikogar ne rabimo obnašati odklonilno.

Neki kuža je bil zaprt v stekleni omari. Močno se je prestrašil vseh psov okoli njega, ki so bili njegov odsev v ogledalih, in je na vse kriplice renčal, skakal in se repenčil. A vsa množica psov je lajala in se repenčila nazaj. Kuža je bil tako prestrašen, da je znorel. Vendar, če bi se vsaj za trenutek umiril in pomahal z repom, bi tudi vsi ostali psi reagirali prijazno. Pa tega žal ni storil.

Da strnem: V ŽIVLJENJU IMAMO VSAJ 5 MOŽNOSTI:

- LAHKO POBEGNEMO
- LAHKO SE ZAPREMO
- LAHKO SE IZOGNEMO
- LAHKO ZANEMARIMO
- ...ALI PA SE ODLOČIMO, DA BOMO VEDELI.

Maja Potočnik

Projekt svet voda za Goethejev inštitut

Med tretjimi letniki je završalo. Delali bomo nekaj v zvezi z vodo za Goethejev inštitut in razstavo EXPO 2000 v Hanovru. Mora biti v nemščini in mora biti izvirno. Kot prvo se nadvse lepo sliši, kot drugo bo to očitno spodbudilo našo ustvarjalnost

naslovom "Krka, ne jezi se". Scenarij je psihološko-sociološka zmes Krkinega razmišljanja, ki se odvija ob dokumentarno-šolski kameri in bili smo nadvse ponosni nase, da nam je podvig uspel. Potem je prišel najtežji del, ko smo morali besedilo prevesti

v nemščino in se ukvarjati z vsemi tistimi kilometrskimi sestavljanjkami, ki so nam že pri kontrolnih nalogah dobro znane.

da je za eno minuto filma potrebno približno eno uro montiranja).

Da bi svoje delo ustrezno zaokrožili, smo naredili še delovno poročilo v obliki stripa in igrico Krka, ne jezi se. Za vse nadaljnje informacije se obrni na koga izmed nas "delavcev", spoznaš pa nas po tem, ko se nam ob besedi "Wasser" zasvetijo oči.

Pri projektu so sodelovali:

Sanja Djurašević,	Tomaž Parapot,
Tjaša Gril,	Darinka Perko,
Jasmina Grm,	Maja Potočnik,
Lili Kotar,	Marko Preskar,
Luka Kovačič,	Katja Šturm,
Estera Lah,	Maja Šušteršič,
Barbara Luštek,	Meta Usenik,
Maja Mervar,	Živa Zakšek,
Tatjana Miklič,	Sabina Zalokar.

Mentorica projekta je bila Nuša Rustja, prof.

in kot tretje bo nekaj popestrilo naš šolski vsakdan (o tem, da bi lahko tudi kaj manjkali pri pouku in da bi postali slavni na naši šoli, seveda nismo **prav nič** razmišljali).

Zadeve smo se lotili nadvse resno, jo po dolgem in počez premerili in predebatirali, nato pa smo se soglasno odločili: Delali bomo film. Takšen o vesoljcih, ki pridejo na zemljo in vidijo onesnaženo vodo in jih skoraj zadene kap. Pa smo se že zelo kmalu soglasno odločili, da so njihovi kostumi prezahtevni za naše dijaške zmogljivosti.

Nato smo izbrali temo. Voda po okusu, videzu, temperaturi, onesnaženosti ali zabavi? Vse ne gre, ker bi lahko delali kar do naslednjega tisočletja. Tako smo se odločili za Krko, ker je naša in se spodobi, da nekaj naredimo tudi za njen blagor. Dovolili smo ji, da sama spregovori o svojih najzanimivejših temah.

Tako smo dobili film o Krki z

Uspelo nam je samo ob **znatni** pomoči profesorice.

Potem pa smo kot pravi mali "film-makerji" v studiih Vašega kanala posneli tekst in zmontirali film.

Povedano kratko in jedrnato, delano pa dolgo in raztegnjeno. (Če kdo ne verjame, naj se zamisli nad dejstvom,

Kaj imata skupnega gimnazija in voda ?

Retorično vprašanje v naslovu sicer nima umetniške vrednosti, je pa dober uvod v predstavitev obeležitve mednarodnega dneva vode (22. marec) na gimnaziji.

Ker je bil ta dan v nedeljo, smo predstavili projekt na 20. marec. Ideja je zrastle na zeljniku UNESCO skupine in ker je dovolj obsežna tudi za naše razpršene interese, smo se je lotili. Delo je potekalo v interesnih skupinah, kjer določeni predmeti niso bili zastopani. Ampak kako bi navsezadnje sploh lahko pristopili k vodam z matematičnega vidika? Če ima kdo kakšno

idejo, jo lahko pove, da vemo za naslednjič. Drugače pa je v pestri izbiri tem skoraj vsak lahko našel nekaj zase: največje katastrofe in oljni madeži, analize in onesnaževanje vod, voda v svetu, sproščanje ob vodi in še.

Izpostaviti pa gre gledališko igro, ki so jo pripravili naši dijaki (bravo Aljoša, Matej, Matija, Petra, Katja in Miha). Tako zdaj vsi, tudi tisti, ki prej niste, veste, da voda teče navzdol in ne navzgor in da iz tega torej (H A L L O!) logično sledi, da voda ne teče gor, ampak seveda dol. Če tega ne veste, potem ste zagotovo zamudili igro - žal vam je lahko. Dovolila si bom še

opazko o naših dragih profesorjih. Eni so se projektov lotili z ogromno energije in odgovornosti in so se sploh zelo potrudili (ne vprašajte prof. Kukčeve, koliko dela je imela), drugi pa so se znašli in se h komu "prislinili" ali pa so vse skupaj vzeli bolj za hec.

Ta dejstva navajam samo zato, da pokažem, da se sploh toliko ne razlikujejo od nas, dijakov.

Maja Potočnik

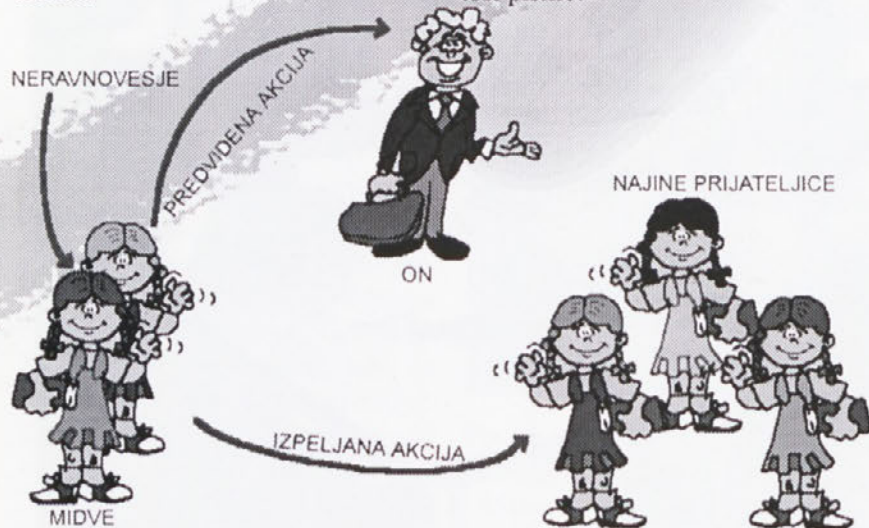

IN ON JE LE GLEDAL.....

Živijo, hojla in prav lep pozdrav. Če veste, ali pa če ne, midve sva skušali dokazati, da so fantje na naši šoli strahopetci. Zadali sva si plan, da to tudi dokaževa. Zbirali sva pogum, da ogovoriva nekega fantiča na naši šoli in tako sva krenili... Tukaj se je končalo.

...le kaj pa se je zgodilo potem...

V naju se je vzpostavilo nekakšno neravnovesje, kot temu pravijo v psihologiji, zato sva se namenili proti njemu. Če poveva z besedami psihologa - on je bil najin cilj. Kupe in kupe poguma in sprožili sva akcijo, ki naj bi se odvijala v njegovi smeri. En korak, dva koraka..., prihajali sva vse bližje. Že sva bili tik ob njem, srce je začelo še huje razbijati - tik, tak, tik, tak...Potem pa, ups!, že ni bil več pred nama, že je bil vzporedno in kmalu nato za nama. Najina lepo zamišljena akcija ni potekla, kot sva pričakovali. Cilj se je spremenil - ni bil več on, ampak nekdo čisto popolnoma drug. Naj smo se še tako trudile, najina potreba ni bila zadoščena, neravnovesje se ni spremenilo v ravnovesje (tako sva še vedno neuravnovešeni)
Za 'boljše' razumevanje prilagava slikico:

Oh, groza, groza, kaj se je zgodilo?!?! Polomile sva ga dvojno! Ne le da ga nisva ogovorili, ampak dokazali sva tudi, da smo punce prav take, kot so fantje. To nama je dalo dosti razmišljati. Mogoče pa le ni vse tako, kot je izgledalo prej. On je bil slabič, midve pa pogumni. Ne, ne, to ni tako. Midve že nisva pogumni in kako lahko sodiva, da je on slabič! Saj ga sploh ne pozna. Kar tako reči, da je nekdo slabič, ko pa ubogega človeka sploh ne poznaš.

Najpogostejša in najbolj vpadljiva beseda najinega pisanja je vsekakor beseda slabič. Z njo sva hoteli vzbuditi zanimanje pri vas, da bi vas pripeljali do razmišljanja o vsej tej zadevi. Kako pravzaprav odreagiramo ljudje ob pogledu na osebo, ki ti je pri srcu, a ne veš, kako bi se ji približal. Najin nasvet je: GO FOR IT!

Vse pripombe, pritožbe, kritike ali celo pohvale ter razne spominske knjige za avtograme in podobne reči lahko predate knjižničarki, ki bo poskrbela, da bodo vse te reči prišle do naju. Midve jih bova vsekakor zelo veseli.

V odgovor na prvi članek sva dobili tole pismo.

Draga Tea, draga Špela!

Glede tipov se popolnoma strinjamo z vama - že tako je zelo malo dobrih, in če jih že najdeš, pa kasneje ugotoviš, da so popolni bebci - ali so puhoglavci ali se nočejo pogovarjati, ali so preveč polni sebe, ali pa se obnašajo točno tako, kot sta že vidve opisali. To so še posebej tipični primerki na naši gimnaziji. No, ne samo pri nas, tudi drugje, ampak me tu še bolj opazimo, ker jih vidavamo vsak odmor. In če že najdeš kakšnega (to pa je zelo zelo redko), ki bi ti povsem ustrezal - na naši šoli sta dva ali trije taki primerki - pa ugotoviš, da je že zaseden in da serje z največjo kurbo na šoli. Tako, toliko o tem, zdaj pa naj še rečejo, da smo punce bolj sramežljive od fantov. Saj me že ves čas mislimo in vemo, da fantje (vsaj naši) (večinoma) niso tisti, ki bi naredili prvi korak.

Toliko za prvič,

Tercialski klub (B + S + T + J)

P.S.: We'll stay in touch.

Tercialskemu klubu se lepo zahvaljujeva za to izjemno pristrčno pismo. Na žalost se z vama ne strinjamo, kot bi se morda strinjale, če bi nama poslali pismo pred kakšnim mesecem. Glede na vašo izjavo, da je naokoli le malo dobrih tipov....no, ja - vsak ima svoje mnenje. Kar pa se tiče puhoglavosti, nekomunikativnosti.... - dajte no, kaj morate v človeku vedno iskati slabe lastnosti. V vsakem je treba poiskati in izvabiti dobre lastnosti, pa če je to še tako težko. Kar se tiče strahopetnosti - vsi drugačni, vsi enakopravni - če so oni, smo tudi me. Upam, da se še slišimo.

...IN GLEDA ŠE SEDAJ.

Tea in Špela

Robert Šupe, prof.: Spoznajmo jezik AFRIKAANS

Priseljenci iz Evrope so začeli prihajati v Južno Afriko v 17. Stoletju. V začetku so to bili Nizozemci, nato pa tudi francoski Hugonoti. Leta 1651 ustanovljena kolonija je štela le 1000 prebivalcev. Predvsem Nizozemci so se v novi domovini začeli ukvarjati s poljedelstvom, imenovali pa so se Buri (boers = kmet). Hugonoti so se sčasoma asimilirali z Nizozemci. Razen s poljedelstvom, pa so se zelo uspešno ukvarjali tudi s sadjarstvom in vinogradništvom. Z

matično domovino, od koder so prišli, niso imeli nikakršnih stikov. Postopno so pozabljali južnonizozemsko narečje ter sprejemali številne besede iz jezikov črnškega prebivalstva - bantu, zulu, ksosi, pa tudi iz nemščine, francoščine, portugalščine, angleščine.

Tako je nastal jezik afrikaans, ki je poleg angleščine še vedno prvi uradni jezik v Republiki Južni Afriki (Republiek van Suid-Afrika).

Osnovna lekcija Afrikaans-a:

da	ja	mati	moeder, ma:, vroutjie, tante:, abdis
ne	nee:, niks	oče	vader
hvala	bedank, dank, dankie se	prijatelj	vriend(in)
ni za kaj	volstrek nie, glad nie	stranišče	watersekreet, waterkloset
prošiti	vra, versoek:, uitnoui:, eis	belo	wit:, blank:, bleek:, rein, vlekloos
oprostite	verskoon my, ekskuus, pardon	črno	swart, donker, somber, duister
dober dan	goei(e) middag	dekle	meise:, nôi
adijo	tot siens!	fant	jongetjie, knaap, seun, kerel
nasvidenje	vaarwel	žejen	dors, dorstig
dobro jutro	goei(e) môre	lačen	honger, hongorig
dober večer	goei(e) naand	geografija	geografie:, aardryskunde
lahko noč	'n goei(e) nagrus he	Slovenija	Slowenië
razumeti	begryp, verstaan, vat:, hoor:	srednja šola	hoërskool
kako ste kaj?	hoe gaan dit?	učenec	student, leerling, navorser
Govoriti	praat, spreek:, se	pošta	poskantoor
angleško	Engels	želez. postaja	spoorwegstasie
francosko	Frans	letališče	vliegawe, lughawe
nemško	Duits	koliko je ura?	hoe laat is dit?
jaz	ek	bolnišnica	hospitaal, siekehuis, gashuis
mi	ons	ime	naam, benaming
ti	jy, jou, julle, u	priimek	van, familienaam:, bynaam
oni	hulle (hul)	gospod	meneer, seur, sir
srečen	gelukkig, bly	gospa	madam, mevrou:, juffrou
dobro	(die) goeie:, nut, welsyn	imeti	he, besit:, kry, ontvang, neem,
slabo	sleg, erg:, stout:, nadelig:, naar:, siek, ernstig	biti	gebruik
žena	vrou, eggenote	videti	wees, bestaan
mož	man, eggenoot	slišati	sien, kyk, aanskou:, begryp, insien, sorg, oppas, besoek
hči	dogter		hoor, verneem, luister na:, verhoor, oorhoor
sin	seun, (soon)		

IZGOVORJAVA:

e=e: ee=i: eu=i: oo=ú: sk=sk: ú=é(ö): s=z: v=f (razen v romanskih besedah): y=aej: w=v: nosniki so nakazani z n: druge posebnosti kakor v nizozemščini: naglas na splošno kakor v nemščini: ^ pomeni dolgo izreko samoglasnika.

Nizozemščina

aa=á: aai=áj: auw=au: c=s (pred e, i, y) sicer k: ch=h, včasih tudi k: dj=dž: ei=ej: eu=ö: eeuw=eu: g=h: ge=ž: ie=i: ieu=iu: ieuw=iu: ij=aj ali ej: j=ž (v tujkah) sicer j: oe=ú: oei=uj: oo=ó: ooi=ój: ou=au: ouw=au: 's=des: sch=sh (v začetku besede), na koncu s: sj=š: 't=het: tj=č: u=i(ü): uu=i(ü): ui=oj: v=f: w=v: z=s, tudi z: prej so pisali namesto aa tudi ae=á in namesto ij tudi y=aj:

O gimnaziji, Stezicah in življenju in zakaj ne

Spet so tu - Stezice namreč. Tokrat v novem stilu, majčkeno že v barvah, v glavnem pa še vedno črno-bele. Tako pač je in predvidevam, da še nekaj časa bo, saj barve stanejo, denarja pa je kot vedno premalo. Najbrž bi tele vrstice bolj spadale v uvodnik, vendar je bila naša glavna in odgovorna urednica preokupirana, da bi utegnila slediti rojstvu nove oblike (upam, da vam je všeč). Pa nič ne de - ali pač? Včasih se sprašujem, koliko naša cenjena, sploh v vrhu in vse, šola da na ustvarjalnost in odločnost svojih dijakov, saj z žalostjo ugotavljam, da je pozitivno in izstopajoče znanje zelo redko nagrajeno, še sploh če presega okvire *predpisanega* programa. Prav nasprotno je z *neznanjem*. Le-tega se preganja in kaznuje kot najhujši greh. Pravite, da ne? Le spomnite se, kolikokrat ste bili vprašani in je profesor(ica) odkrila luknje v vašem znanju in potem hotela vedeti vse o *ravno* tisti snovi, četudi bi vi morda vedeli povedati več kot le za pozitivno iz kakega drugega poglavja. Kakšno naključje! Zanimalo bi me tudi, koliko časa traja v povprečju robotizacija nekega povprečnega, novopečenega, nič hudega slutčnega gimnazijca, ki je nekje nekoč prebral, da je gimnazija kulturni center mladine, potem pa naletel na podivjano leskovko, ki udriha po šolskih klopeh. Ah, saj res! Tega že dolgo ni več, porečejo, vendar pekoč občutek nevarnosti vendarle ostaja, četudi imamo bolj zdrave prste, mar ne? Je tako samo pri nas ali pa je to kar državna praksa? Ko smo že pri državi... Če bi obudili nedavne dogodke v zvezi z napovedanim spraševanjem, bi mi (in še neki profesorici) kdo znal odgovoriti iz koga točno se le-ta norčuje? Iz nas, profesorjev ali kar obojih?

Tako pač je in tega ne moremo spremeniti - za zdaj. Lahko pa nosimo te misli v glavi, saj bomo tudi mi bodoči učitelji, profesorji, poslovneži, zdravniki, politiki (bog ne daj) in še kaj. Vendar pa se moramo prebuditi, da

bomo lahko kaj spreminjali, da ne bo več takih neslavnih polomij, kot je zgodba o revitalizaciji in še čem (najbrž točen naziv ve le nekaj *uglednih* oseb) naše gimnazije. Res je, da smo poskusili s stavko, in da nam je le-ta padla v vodo, ker so mediji rekli, da smo s tem samo *kontraproduktivni* (Maja, ne še znoret). Najhuje je, ker imajo najbrž prav. Dve leti smo spali in preslišali marsikatero zvonjenje budilke, potem pa na hitro poskusili nadomestiti zamujeno. Prepozno. Potonili smo, utoplencev pa plavati učiti nima kaj dosti smisla. Navkljub našemu zimskemu spanju pa so nam zgradili šolo. Končno! Celo bolj ravno stoji kot na naslovnici.

Ostane mi še del o življenju. Kaj se sploh da povedati o šestih milijardah kupčkov molekul na neki srednje veliki skali v nekem povsem zakotnem osončju nekje na robu povprečne galaksije? Ti kupčki v glavnem mislijo na seks in na vojskovanje, v zadnjem času pa so odkrili še televizijo in računalnike. Približno polovica teh kupčkov si pravi ženske, ostanek pa se je poimenoval moški. Polovički se ne marata in vendar ne moreta druga brez druge. Včasih je bila polovička, ki si pravi ženske, podrejena tisti drugi polovički, potem pa si je sčasoma priborila enakopravnost, sedaj pa stremi po še čem več. Ali pa tudi ne, vendar gre v še bolj zadnjem času (po izumu računalnika) opaziti dejstvo, da čedalje več ženskih kupčkov kritizira moške kupčke, ki so se nemara naveličali imeti vedno vodilno vlogo, ki pa se jo od njih še kar zahteva. Dogme kot je "fant mora narediti prvi korak" še kar veljajo, če jih moški kupčki žele ali pa ne. Morda je izum feminizma (ki bojda narašča iz leta v leto) kompenzacija ženskih kupčkov, saj se zdi, da nikakor ne uspejo razvozljati zadnjega moškega izuma, računalnika. Navkljub vsemu pa lepši ženski kupčki še naprej hodijo naokoli (in ostalo seveda) z lepšimi moškimi kupčki, grši kupčki obeh spolov pa

sedijo doma, si pulijo lase in sanjajo o lepših kupčkih običajno nasprotnega spola. Seveda se tudi poraja vprašanje, kateri kupčki so lepi in kateri ne, in na to vprašanje najbrž ni pametnega odgovora. Na misel mi prihaja stavek, da *smo to, za kar se naredimo*, vendar se nekako ne morem čisto strinjati s tem. Človek ni neskončno močan in vse prepogosto ga oblikujejo drugi, ga porivajo v nasprotja in silijo v dejanja, ki jih ne želi storiti.

In dalje? Ne vem in ne želim vedeti. Dejstvo je, da se bo naša (da, zgleda, da je nekaj res čisto in samo naše) skala še najprej vrtela okrog neke povprečne zvezde, ki je celo tako patetično majhna, da se še v eno konkretno črno luknjo ne bo mogla sesuti, s tistimi nekaj deset kilometri na sekundo, če bomo srečni, žalostni, bogati v duši ali pa samo obtežilnik šolskih in drugih bolj udobnih stolov.

Pa dovolj o stolih, čeprav bi se prav o prenikavih, polomljenih in sploh vse najslabše, šolskih stolih dalo povedati še in še, ampak to bi bilo že žaljenje mojega in vašega časa. Spregovoril bi kvečjemu še malo o vremenu. Pa ne o tistem, ki ga vsak večer po dnevniku napovejo, četudi je res, da tudi to ni kaj prida, ampak o splošni klimi na tej šoli. Še pred kakim mesecem bi ocenil dogajanje za vsesplošno mrtvilo (le kaj hudiča smo počeli?!), sedaj pa ne morem mimo dejstva, da se, počasi sicer, zbujamo iz dremeža. O tem kam teče voda smo slišalo veliko, pa še nasmejali smo se, o tem, da bomo imeli *čisto naš* gimnazijski koncert skoraj točno sredi maja, ste tudi najbrž že slišali in prav vesel bi bil, če bo kmalu slišati še o čem, kajti če nam že profesorji nočejo dajati podpore pri kulturnem izražanju (da, mladina pač mora to početi, če se že ne pretepa v kakih temačnih ulicah), pa dokažimo *mi*, da zmoremo narediti stvari tudi preko in brez avtomatizirajočega sistema, ki se mu pač... *ne damo!*

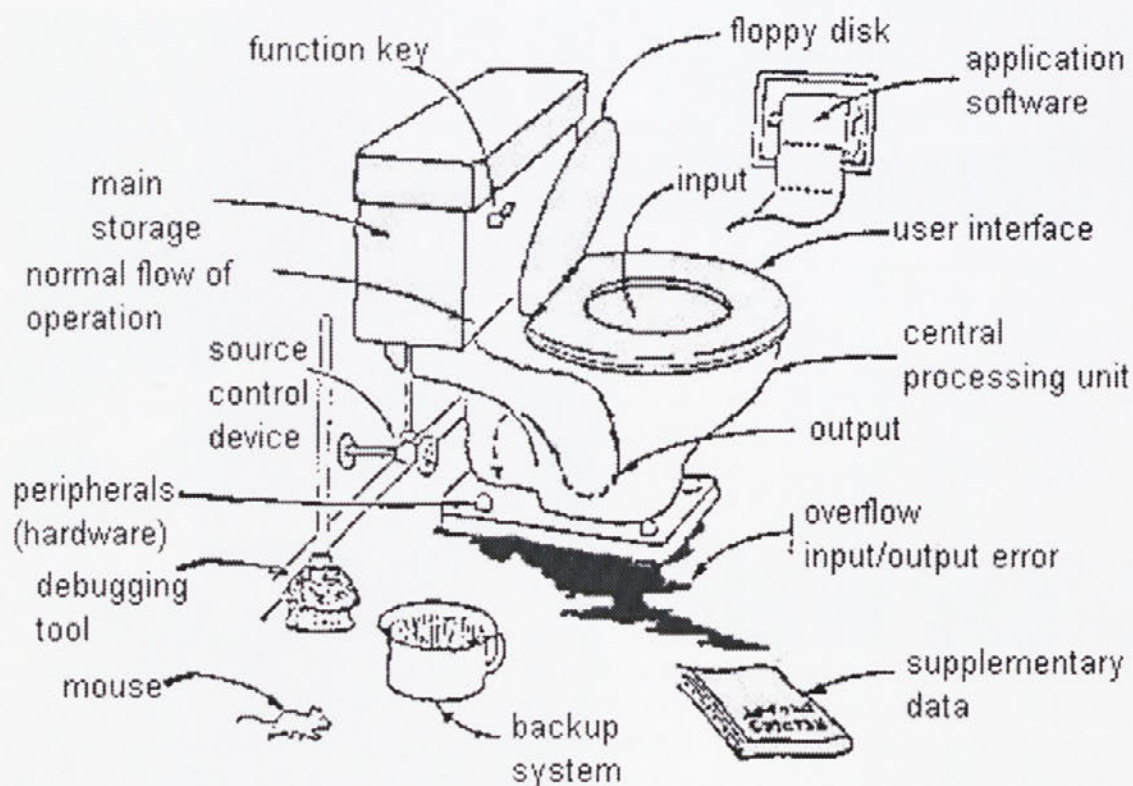
projekt

wasserwelt

1998

WiCi

If 7-11 is open 24 hours a day, 7 days a week, 365 days a year, why do they have locks on the doors?

If nothing ever sticks to teflon, how do they make it stay on the pan?

A ship carrying a cargo of yo-yos, from San Francisco to Hong Kong, was hit by a typhoon and sank twenty-three times.

Beauty * Intellect * Availability = Constant.

GIMNAZIJSKI KONCERT

15. MAJ
ŠD - MAROF

Sk1
STEZICE

II 16756/1997/98

200101451,2

COBISS

KNJARNICA N. JORČKA
ŠTUDIJSKI ODBOR

izobražence

...pirala delovne
...cije bil
...ter narodni
...erno vrenj
...dalo velibili
...so imeli
...plivon te
...pori, nepada
...gradove (traja
...dnečenu giba
...e tudi
...i prevelike

V naslednjih Stezicah!

reportaže z
maturantskih izletov

...dežele Kranj
...te pomirila,
...eni udrepi jir
...bajti metje
...li